

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **Arcibiskupství Olomoucké**, se sídlem Olomouc, Wurmova 9, zastoupen JUDr. PhDr. Oldřichem Choděrou, advokátem v Praze 2, Jugoslávská 12, **za účasti:** Arcibiskupské vinné sklepy Kroměříž, spol. s r.o., IČ: 607 26 121, se sídlem Hovorany 222, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Praha 6, Antonína Čermáka 2a, v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví č. j. O-186480/13325/2009/ÚPV ze dne 2. 6. 2010,

T a k t o:

I. Rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 2. 6. 2010 č. j. O - 186480/13325/2009/ÚPV se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 13.712 Kč, k rukám zástupce žalobce JUDr. PhDr. Oldřicha Choděry, advokáta, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podáním ze dne 30. 7. 2010 domáhal u Městského soudu v Praze zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví č. j. O-186480/13325/2009/ÚPV ze dne 2. 6. 2010, kterým byl zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 12. 2. 2009 o zamítnutí návrhu na prohlášení slovní ochranné známky č. 265790 ve znění „ARCIBISKUPSKÉ VINNÉ SKLEPY“, jejímž majitelem je společnost Arcibiskupské vinné sklepy Kroměříž, spol. s r.o., IČ: 607 26 121, za neplatnou.

V rozhodnutí se uvádí, že navrhovatel podal dne 6. 3. 2008 návrh na prohlášení slovní ochranné známky č. 265790 ve znění „ARCIBISKUPSKÉ VINNÉ SKLEPY“ za neplatnou podle § 32 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, (zákon o ochranných známkách), ve znění pozdějších předpisů, s tím, že byla zapsána v rozporu s § 4 písm. c), f), g) a m) tohoto zákona. Přihláška této ochranné známky totiž měla být podána v době, kdy přihlašovatel nepodnikal v prostorách arcibiskupského zámku v Kroměříži, a k jejímu zápisu do rejstříku ochranných známek došlo jeden den před vyloučením navrhovatele ze společnosti Arcibiskupské vinné sklepy Kroměříž, spol. s r.o. (majitele ochranné známky).

Napadená slovní ochranná známka č. 265790 ve znění „ARCIBISKUPSKÉ VINNÉ SKLEPY“ byla zapsána do rejstříku ochranných známek dne 6. 9. 2004 s právem přednosti ode dne 9. 12. 2002 pro výrobky ve třídě 33: vína všeho druhu podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb pro účely zápisu známek ze dne 15. června 1957.

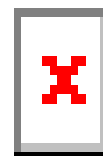
Návrh byl zamítnut správním orgánem prvního stupně dne 12. 2. 2009 s tím, že se nejedná o označení druhové, ale vcelku originální, nejedná se ani o označení, které by bylo v rozporu s veřejným pořádkem. Nejedná se ani o označení klamavé, neboť v době zápisu napadené ochranné známky byl navrhovatel stále společníkem majitele napadené ochranné známky. Bylo konstatováno, že rovněž nelze mít za to, že přihlašovatel podal přihlášku napadené ochranné známky zjevně v nedobré víře. Navrhovatel posléze napadl toto rozhodnutí rozkladem.

Dne 2. 6. 2010 zamítl předseda Úřadu průmyslového vlastnictví rozklad proti prvoinstančnímu rozhodnutí Úřadu, kterým byl zamítnut návrh na prohlášení ochranné známky č. 265790 s tím, že neshledal podané námitky důvodnými.

Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl mj., že pokud žalobce ve správním řízení tvrdil, že přihlašovatel ochranné známky v té době již nepodnikal v prostorách arcibiskupského zámku v Kroměříži a jeho výrobky označované napadenou ochrannou známkou tedy nepocházely z arcibiskupských sklepů, toto své tvrzení neprokázal a nebylo tedy možné s jistotou určit, od kdy výrobky označené napadenou ochrannou známkou již nepocházely z arcibiskupských sklepů. Rovněž rozhodnutí o vyloučení žalobce ze společnosti majitele nabylo právní moci až dne 7. 9. 2004, když je Vrchní soud v Olomouci vydal dne 31. 8. 2004. Tvrdil, že klamavost ochranné známky vyplývá z přítomnosti přívlastku „arcibiskupské“ a prvku „sklepy“, neboť již v době zápisu ochranné známky (ke dni 6. 9. 2004) její přihlašovatel nevyvíjel činnost v arcibiskupských sklepech a již v té době bylo také jasné, že zanikne žalobcova účast – jako jednoho ze dvou v České republice připadajících do úvahy arcibiskupství - ve společnosti přihlašovatele. S ohledem na okolnost, že k vyloučení Arcibiskupství olomouckého z obchodní společnosti došlo byť jen jeden den po zápisu ochranné známky do rejstříku, bylo ve správním řízení o návrhu na prohlášení neplatnosti napadené ochranné známky shledáno, že v době zápisu napadené ochranné známky do rejstříku ochranných známek stále trvala účast navrhovatele v předmětné společnosti a v důsledku toho tato známka nepůsobila k datu svého zápisu na veřejnost klamavě ve smyslu ustanovení § 4 písm. g) zákona o ochranných známkách. K tvrzenému důvodu zápisné nezpůsobilosti napadené ochranné známky z důvodu nedostatku dobré víry přihlašovatele, žalovaný uvedl, že ve smyslu ustanovení § 4 písm. m) zákona o ochranných známkách se musí jednat o nedostatek dobré víry, který je zjevný, a přihlašovatel je v nedobré víře již při podání přihlášky ochranné známky. Ochranná známka byla přihlášena dne 9. 12. 2002, tedy za účinnosti zákona č. 137/1995 Sb., které daný absolutní důvod zápisné nezpůsobilosti neznal, tedy v době, kdy se žalobce podílel na podnikání osoby zúčastněné –

majitele napadené známky; výroba vína pak probíhala ve sklepech arcibiskupského paláce v Kroměříži. Podle úplného výpisu z obchodního rejstříku, který vede Krajský soud v Brně, měla osoba zúčastněná své sídlo v arcibiskupském zámku v Kroměříži až do dne 20. prosince 2002.

Žalovaný dále uvedl, že slovní ochranná známka byla přihlášena v období, kdy osobě

zúčastněné na řízení svědčila rovněž práva k ochranné známce O – 131902 (č. zápisu 218998) s právem přednosti z dubna 1998. Rozšíření známkové řady je logickým krokem, kterému nelze přisoudit, že by byl činěn v nedobré víře. Podle žalovaného nedobrá víra přihlašovatele při podání přihlášky nejen že nebyla zjevná k datu zápisu ochranné známky do rejstříku, ale není zjevná ani ke dni právní moci rozhodnutí o zamítnutí návrhu na prohlášení její neplatnosti podle § 4 písm. m) zákona o ochranných známkách.

Žalobce se svým podáním domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, namítal zápisnou nezpůsobilost napadené ochranné známky důvodů uvedených v ustanovení § 4 písm. g), které vylučuje zápis označení, které by mohlo klamat veřejnost, zejména pokud jde o povahu, jakost nebo zeměpisný původ výrobku nebo služby, a ustanovení § 4 písm. m), které vylučuje zápis přihlašeného označení, jestliže je zjevné, že přihláška ochranné známky nebyla podána v dobré víře. Tvrdil, že klamavost ochranné známky vyplývá z přítomnosti přívlastku „arcibiskupské“ a prvku „sklepy“, neboť již v době zápisu ochranné známky (ke dni 6. 9. 2004) její přihlašovatel nevyvíjel činnost v arcibiskupských sklepech a již v té době bylo také jasné, že zanikne žalobcova účast – jako jednoho ze dvou v České republice připadajících do úvahy arcibiskupství - ve společnosti přihlašovatele.

Namítal, že napadená ochranná známka byla v době svého zápisu s to klamat veřejnost, jestliže její přihlašovatel již mohl vědět, že se žalobce - Arcibiskupství olomoucké nebude podílet na produkci vína označeného slovní ochrannou známkou, a že přihlašovatel již při podání přihlášky zjevně nebyl v dobré víře.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 21. 12. 2010 navrhl zamítnout žalobu proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 2. 6. 2010, jímž byl zamítnut rozklad žalobce a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o zamítnutí návrhu na prohlášení ochranné známky č. 265790 ve znění „ARCIBISKUPSKÉ VINNÉ SKLEPY“, která byla ve vlastnictví osoby zúčastněné, za neplatnou. Současně sdělil, že napadená ochranná známka byla rozhodnutím předsedy z téhož dne zrušena s účinky ex nunc.

Městský soud v Praze ve věci rozhodl bez jednání, neboť k výzvě soudu podle § 51 odst. 1 soudního řádu správního se žalobce ani žalovaný nevyjádřili.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce podal dne 6. 3. 2008 jedním podáním návrh na prohlášení na prohlášení ochranné známky za neplatnou a na zrušení ochranné známky, a to slovní ochranné známky č. 265790 ve znění „ARCIBISKUPSKÉ VINNĚ SKLEPY“. Namítal porušení ustanovení § 4 písm. c), f), g) a m) zákona o ochranných známkách. Návrh ze dne 6. 3. 2008 potom obsahuje alternativní petit, tj. aby Úřad průmyslového vlastnictví prohlásil napadenou ochrannou známku č. 265790 podle § 32 odst. 1 zákona o ochranných známkách za neplatnou, a v případě, že by Úřad dospěl k závěru, že důvody pro prohlášení ochranné známky za neplatnou nejsou dány, aby ochranná známka č. 265790 byla podle § 31 odst. 1 písm. c) zákona o ochranných známkách zrušena.

Následně Úřad průmyslového vlastnictví vydal dne 12. 2. 2009 dvě diametrálně odlišná rozhodnutí, pod č. j. O-186480/14071/2008/ÚPV zamítnul návrh na prohlášení ochranné známky č. 265790 ve znění „ARCIBISKUPSKÉ VINNĚ SKLEPY“ podle § 32 odst. 1 zákona o ochranných známkách za neplatnou, a pod č. j. O-186480/14061/2008/ÚPV ochrannou známku č. 265790 ve znění „ARCIBISKUPSKÉ VINNĚ SKLEPY“ byla podle § 31 odst. 1 písm. c) zákona o ochranných známkách zrušil s účinky ex nunc.

Obě citovaná rozhodnutí byla napadena rozkladem, který byl v obou případech zamítnut rozhodnutími předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 2. 6. 2010, č. j. O-186480/13325/2009/ÚPV a č. j. O-186480/11368/2009/ÚPV (žaloba ze dne 29. 7. 2010 vedená u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 9 A 162/2010 byla podána Arcibiskupskými vinnými sklepy Kroměříž, spol. r. o.).

Městský soud v Praze dovodil, že u tohoto soudu již probíhá řízení o téže věci, a proto usnesením ze dne 24. ledna 2011, č. j. 8 A 187/2010 - 31, žalobu odmítnul pro překážku litispendence, neboť řízení o téže věci již před soudem probíhá.

Nejvyšší správní soud však vyhověl kasační stížnosti žalobce a rozsudkem č. j. 2 As 63/2011–60 ze dne 16. června 2011 zrušil usnesení Městského soudu v Praze ze dne 24. ledna 2011, č. j. 8 A 187/2010 - 31, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Uvedl, že litispendence je neodstranitelnou překážkou řízení a soud k ní přihlíží kdykoliv za řízení. K tomu, aby byla naplněna, je nezbytná existence dřívějšího, probíhajícího řízení v téže věci. Totožnost věci v řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí je dána totožností účastníků řízení a napadeného rozhodnutí (předmětu řízení). Kromě žalovaného bylo jediným shodným bodem, že předmětem obou rozhodnutí byla táž ochranná známka, byť ovšem řízení o ní bylo v obou případech rozdílné. Podmínky litispendence nejsou naplněny a není tak dána překážka řízení.

Z obchodního rejstříku vedeného Krajským soudem v Brně vzal soud za prokázané, že společnost „Arcibiskupské vinné sklepy Kroměříž, spol. s r.o.“, IČ: 607 26 121, byla zapsána dne 29. 11. 1994, se sídlem Kroměříž, Na kopečku 1487, v době od 29. 11. 1994 do 20. 12. 2002, ode dne 20. 12. 2002 Hovorany 222. V době od 9. 12. 1998 do 2. 11. 2004 bylo zapsáno jako jeden ze společníků Arcibiskupství Olomoucké.

Z obchodního rejstříku vedeného Krajským soudem v Brně vzal soud za prokázané, že společnost „ARCIBISKUPSKÉ SKLEPY KROMĚŘÍŽ, s.r.o.“, IČ: 262 40 904, byla zapsána dne 16. 2. 2001, se sídlem Kroměříž, Na kopečku 1487, dne 14. 8. 2002 byla firma přejmenována na „ARCIBISKUPSKÉ ZÁMECKÉ SKLEPY KROMĚŘÍŽ, s.r.o.“, dne 5. 10. 2004 na „Arcibiskupské víno Kroměříž, s.r.o.“, resp. na „Arcibiskupské zámecké víno Kroměříž, s.r.o.“. Společníkem této společnosti je ode dne jejího vzniku 16. 2. 2001 Arcibiskupství Olomoucké.

Podle § 4 písm. g) zákona o ochranných známkách do rejstříku se nezapíše označení, které by mohlo klamat veřejnost, zejména pokud jde o povahu, jakost nebo zeměpisný původ výrobku nebo služby,

Napadená slovní ochranná známka č. 265790 ve znění „ARCIBISKUPSKÉ VINNÉ SKLEPY“ byla do rejstříku ochranných známek zapsána dne 6. 9. 2004 s právem přednosti ode dne 9. 12. 2002 pro výrobky ve třídě 33: vína všeho druhu podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb pro účely zápisu známek ze dne 15. června 1957. Přihláška napadené ochranné známky a její zápis do rejstříku ochranných známek byly tedy provedeny v době od 9. 12. 1998 do 2. 11. 2004, tedy v době kdy podle zápisu v obchodním rejstříku bylo jedním ze společníků Arcibiskupství Olomoucké. Soud proto musel přisvědčit závěrům žalovaného, že v době zápisu do rejstříku ochranných známek nepůsobila napadená ochranná známka na veřejnosti klamavě ve smyslu § 4 písm. g) zákona o ochranných známkách.

Podle § 4 písm. m) zákona o ochranných známkách do rejstříku se nezapíše označení, jestliže je zjevné, že přihláška ochranné známky (dále jen "přihláška") nebyla podána v dobré víře.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2008, čj. 1 As 3/2008-195 při zjišťování, zda přihláška ochranné známky byla podána v dobré víře ve smyslu § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách, je nutno posoudit, zda přihlašovatel věděl nebo vzhledem k okolnostem měl vědět o existenci ochranné známky namítatele, zda přihlášením ochranné známky přihlašovatelem došlo k poškození namítatele, a konečně, zda neexistuje důvod, který by jednání přihlašovatele ospravedlnil. Současně je třeba přihlédnout i ke všem ostatním relevantním okolnostem případu, které by mohly zlou víru vyvrátit nebo naopak potvrdit. Domáhat se ochrany podle § 7 odst. 1 písm. f) zákona o ochranných známkách, resp. čl. 6 septies Pařížské úmluvy, může i právní nástupce majitele ochranné známky; podmínky poskytnutí této ochrany se však posuzují ke dni podání přihlášky ochranné známky zástupcem, zprostředkovatelem či obstaravatelem tohoto majitele.

V inkriminované věci žalobce spatřoval nedobrou víru přihlašovatele při podání přihlášky napadené ochranné známky v tom, že byla podána v době, kdy již nedocházelo k výrobě předmětných výrobků v arcibiskupských sklepech, a kdy byla podána žaloba na vyloučení Arcibiskupství Olomouckého ze společnosti majitele napadené ochranné známky. Z žalobcem předloženého usnesení Krajského soudu v Ostravě č. j. 29 Cm 231/2001-57 ze dne 21. 1. 2004, které nabylo právní moci dne 7.9.2004, vzal soud za

prokázané, že odpůrce Arcibiskupství Olomoucké, Církevní organizace Olomouc, IČ: 004 45 151, se vylučuje z obchodní společnosti Arcibiskupské vinné sklepy Kroměříž, spol. s r.o., se sídlem Hovorany 222, IČ: 607 26 121, a to k návrhu této společnosti ze dne 10. 7. 2001.

Byla-li tedy napadená slovní ochranná známka č. 265790 ve znění „ARCIBISKUPSKÉ VINNÉ SKLEPY“ do rejstříku ochranných známek zapsána dne 6. 9. 2004 s právem přednosti ode dne 9. 12. 2002, je nesporné, že její přihláška byla podána následně poté, kdy přihlašovatel podal dne 10. 7. 2001 návrh na vyloučení Arcibiskupství Olomouckého z obchodní společnosti Arcibiskupské vinné sklepy Kroměříž, spol. s r.o. Tvrdil-li žalovaný správní orgán, že nelze považovat jednání přihlašovatele za jednání ve zjevně nedobré víře, když chtěl jím již užívané označení formálně chránit, musel Městský soud v Praze dospět k závěru o nedostatečném posouzení závěru o nezákonnosti návrhového důvodu podle § 4 písm. m) zákona o ochranných známkách, a to právě v intencích citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 3/2008-195. Tato žalobní námitka je tedy důvodná.

Petr Tégl ve své práci¹ uvádí, že institucí dobré víry jako *právní zásady (právním principu)*, se má na mysli *pouze dobrá víra ve smyslu objektivním*. Kromě objektivního pojetí právní řád České republiky v naprosté většině všech případů pracuje s dobrou vírou *ve smyslu subjektivním*. Dobrou vírou *ve smyslu objektivním* se rozumí zásadně jakási *generální klauzule (pravidlo chování) odkazující na jisté obecné morální hodnoty* (podle některých autorů na hodnoty povšechně uznávané a akceptované ve společnosti. Kategorii dobré víry v tomto smyslu je třeba vykládat jako *kategorii mravních (morálních) pravidel mezilidského styku*; tedy jako jisté objektivní měřítko, jímž lze poměřovat chování konkrétního subjektu v konkrétním případě. Výsledkem takového testu může být buď konstatování, že určité chování bylo v souladu se zásadou dobré víry, či se naopak s uvedenou maximou dostalo do rozporu, tj. dobrých mravů (*boni mores*).

Oproti tomu *subjektivní* kategorie dobré víry je zpravidla chápána jako *jistá obligatorní náležitost určité situace (skutkové podstaty)*, která musí být splněna, aby nastal zákonem zamýšlený právní následek (např. aby subjekt nabyl nějaké právo nebo se dostal do určitého právního postavení). V tomto smyslu představuje dobrá víra *subjektivní mylné, ovšem v konkrétním případě omluvitelné, přesvědčení osoby* o tom, že jedná v souladu s právem, resp. že svým chováním nikomu nepůsobí újmu. Je tedy dobrá víra *ve smyslu subjektivním duševní kategorií (psychickou stránkou)* jednajícího individua.² Osnova připravovaného českého občanského zákoníku hodlá podržet pojem dobré víry pouze pro subjektivní podobu zkoumaného pravidla. Objektivní dobrá víra potom má být vyjádřena prostřednictvím pojmu poctivost, resp. poctivé dodržování dobrých mravů.

Při zápisu ochranné známky se vychází ze zásady právní jistoty, a aniž jsou neoprávněně dotčeny zájmy majitele starší ochranné známky. Tento majitel již nemůže žádat prohlášení ochranné známky za neplatnou ani podávat námitky proti užívání pozdější ochranné známky, pokud vědomě strpěl její užívání po dlouhou dobu, ledaže by přihláška pozdější ochranné známky nebyla podána **v dobré víře**. Za základní právní instrumenty upravující **nedostatek dobré víry** v rámci známkového práva je považována především Pařížská úmluva na ochranu průmyslového vlastnictví ze dne 20. března 1883, dále jen

¹ Tégl, Petr: Poctivost a důvěra jako jeden ze základních principů evropského smluvního práva in Tomášek, M., Pauknerová, M. (eds.): Nové jevy v právu na počátku 21. století. IV. svazek, soukromé právo. Praha: Karolinum 2009

² Tégl, Petr: tamtéž

(„Pařížská unijní úmluva“).³ Tedy pro Českou republiku závazný právní předpis rovněž i dne 9. 12. 2002, kdy byla podána přihláška napadené ochranné známky. Skutečnost, že tato ochranná známka přihlášená dne 9. 12. 2002 byla přihlášena za účinnosti zákona č. 137/1995 Sb., které daný absolutní důvod zápisné nezpůsobilosti neznal, není proto podstatná.

Podle čl. 6septies odst. 1 žádá-li jednatel nebo zástupce majitele známky v některé unijní zemi o zápis této známky na své vlastní jméno v jedné nebo několika těchto zemích bez souhlasu tohoto majitele, je majitel oprávněn podat námitky proti požadovanému zápisu a žádat o výmaz, nebo povoluje-li to zákon dotyčné země, o převod zápisu na sebe, pokud by jednatel nebo zástupce neospravedlnil své jednání.

Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č. j. 5 A 57/2001-43 uvedl, že při výkladu čl. 6 septies Pařížské unijní úmluvy nelze vycházet pouze z vnitrostátního výkladu pojmů „zástupce“ či „jednatel“, nýbrž je zapotřebí vycházet z výkladu používaného v celém mezinárodním společenství, v rámci něhož tato úmluva platí, přestože takový výklad uvedených pojmů je širší než ve vnitrostátním právním řádu. O zastoupení ve smyslu citovaného ustanovení se proto bude jednat i tehdy, jestliže mezi majitelem ochranné známky a obstaravatelem existoval či existuje hospodářský vztah, na základě něhož obstaravatel získal informaci o ochranné známce, kterou následně využil ve svůj prospěch. Podstatný není formální typ smlouvy, tedy to, zda mezi obchodními subjekty existoval vztah zastoupení tak, jak jej zná český právní řád. Zápisná nezpůsobilost v případě nevěrného agenta byla tedy aplikovatelná přímo na základě čl. 6 septies Pařížské úmluvy.

Městský soud v Praze s ohledem na shora citované právní názory, jakož i obsah správního spisu, musel odmítnout tvrzení žalovaného, že není znakem nedobré víry přihlašovatele, pokud se snaží formálně ochránit jím již užívané označení. Musel v této souvislosti odmítnout i závěr žalovaného, že namítajícímu se nepodařilo prokázat, že přihláška ochranné známky byla podána v nedobré víře ve smyslu ustanovení § 4 písm. m) zákona o ochranných známkách.

Městský soud v Praze s ohledem na shora uvedené skutečnosti ve věci rozhodl tak, že žalobou napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) soudního řádu správního zrušil proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Rozhodnutí o náhradě nákladů řízení soud opřel o ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce měl ve věci plný úspěch. Výši náhrady potom určil podle vyhl. č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif), a to tak, že 5.000 Kč činily náklady na uhrazení soudních poplatků, dále náklady právního zastoupení za tři úkony právní pomoci podle § 9 odst. 3 a 2.100 Kč, tj. převzetí a příprava zastoupení, písemné podání žaloby a kasační stížnosti, a 3x režijní paušál podle § 13 odst. 3 a 300 Kč, tedy celkem 13.712 Kč včetně DPH ve výši 21%.

³ Revidované v Bruselu dne 14. prosince 1900, ve Washingtonu dne 2. června 1911, v Haagu dne 6. listopadu 1925, v Londýně dne 2. června 1934, v Lisabonu dne 31. října 1958, ve Stockholmu dne 14. července 1967 a v Paříži dne 2. října 1979.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. srpna 2013

**JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu**

**Za správnost vyhotovení:
Marcela Brabcová**